Pregaria.cat

Entrada

Cafè a la Rambla

Era un bon observatori aquell de la Rambla. Les ulleres de sol donaven un cert poder de mirar sense ser mirat. El cafè a mig consumir era signe d'uns moments aparentment tranquils. Encara que per dintre era tot el contrari. Qui et veiés pensaria: mira quina pau que deu tenir. En canvi, la realitat era ben contrària, de pau, res.

Des de un punt de vista superficial contemplaves la gent. Anaves posant la mirada a uns i altres, uns instants tan sols. Ni interès ni desinterès, un obrir i tancar.

Des de un punt de vista més profund, no podies treure de la memòria el comiat d'aquell amic, l'aeroport, les darreres paraules ben convencionals, l'abraçada i com va desaparèixer entre la gent que anava entrant a la zona dels vols.

Des de el punt de vista profund: la coneguda sol.litud, tan especial en temps de primavera.

No era la primera vegada que et passava una situació de semblant. És el que tenen els "Erasmus". Vas fent amistat, hi ha dies fantàstics, i tots acaben que cal tornar a casa. No pot ser d'altra manera. Però, quina nostàlgia, de tan bon amic, ara ja lluny!.

"No acabarà mai això del cor, hola i adéu?. Hola! Qui ets, d'on, què fas, per què ho fas, com ho fas, podríem, si vols, trobar-nos ?.

Adéu !. Marxes, era previst, quin bon record, ens enviarem notícies, ja saps on soc, ets una persona especial....

I també: poc a poc el temps ens anirà distanciant, arribaran noves persones, noves situacions, noves experiències".

Voldries, inútilment ben cert, parar el temps, fer eterna la situació.... però la gent anava passant al teu davant, i anava passant, com *gairebé* tot.

Tu, Senyor meu, passes i et quedes.

Ja has superat el temps.

Vagi on vagi hi ets, i sempre hi seràs.

Des de el matí d'aquell diumenge no deixes d'estar-hi,

i et vas manifestant de mil formes,

ara a uns, ara als altres,

com el QUI ETS.